

Синове и дъщери.

Народна приказка.

I.

Имало едно време двама братя. По-стариятъ ималъ три дъщери, а по-младиятъ — трима синове.

По-младиятъ братъ, когато срѣщалъ брата си все му се присмивалъ:

— Добро утро, дъщинъ тате!

Днесъ така, утре така, домжчнѣло на брата му отъ това и затжжилъ. Най-малката му дъщеря го попитала еднажъ:

— Що си, татко, толкова нажаленъ?

— Ехъ дъще, — отговорилъ баща ѝ, — колкото пжти и да ме срѣщне чичо ти, все ще ми рече: „добро утро, дъщинъ тате!“

— Ти пъкъ, татко, му отговори: „Далъ ти Господъ добро, синовъ татко!“

Срѣщнали се пакъ братята на другия день. По-младиятъ пакъ казалъ:

— Добро утро, дъщинъ тате!

— Далъ ти Господъ добро, синовъ татко, — отговорилъ по-стариятъ братъ.

— Ехъ, синове пакъ синове, печаловници, — похвалилъ се засмѣнъ до уши, братъ му.

Братътъ се наскърбилъ още повече. Вечерята го срѣщнала дъщеря му и го запитала:

— Е, срѣщна ли те чичо?

— Срещна ме и пакъ ми каза сжщото. А когато азъ му отговорихъ, както ти ме научи, той ми се изсмѣ и ми рече: „Ехъ, синове пакъ синове, печаловници!“

